

«симв. Исповѣдникъ, нѣ ты може да ся намѣри само у еднытѣ «ученицы Христовы (Іоан. 13. 35); зачото ти едни имѣюще Него, «имали ежъ Истиннѣ-тжъ Любовь, Учителя на любовь-тжъ» (Сотн. 4. 100).

§ 277. *Качества-та на любовь-тжъ къмъ ближни-тѣ.*

Любовь-та къмъ ближни-тѣ 1) трѣбѣ да бѣде искренна, чиста и горяща *въ братолюбіе нелицемерно* (1 Петъ. 1. 22; Рим. 12. 9). Ап. Іоанн. говори: *чадца моя, не любимъ словомъ, ниже языкомъ, но дѣломъ и истинною* (1 Іоан. 3. 18; Іак. 2. 15). Сърдце-то и рѣка-та и языкъ-тѣ трѣбѣ да бѣдѣтъ съгласни; длѣжни смы да избѣгавамы отъ пусты-тѣ и льстивы-тѣ думы, кои-то не можемъ да испѣлняваемы на дѣло: зачото макаръ ближній-тѣ и да не бы могълъ да угади ясно лѣжливы-тѣ увѣренія въ любовь-тжъ, нѣ Богъ, заповѣдавшій любовь-тжъ, види повече отъ венчки на сърдце-то, и осѣждава лице-мѣріе то. 2) Любовь-та къмъ ближни-тѣ трѣбѣ да бѣва отъ чисто сърдце. Нѣма сумнѣніе, че лицемѣріе-то е велика нечистота, нѣ и не всяка нечистота е лицемѣріе: человекъ може да бѣде искренъ въ исказваніе-то плѣтекъ-тжъ си привязанность, нѣ нѣма тѣжъ любовь, коя-то ся заповѣдва отъ Іисуса Христа. И когато ежъ свѣрзани сърдца-та съ земны и нечисты страсти, или съ личны угождения, то отъ таквжъ свѣрекъ трѣбѣ да ся очаква само бѣдствія и раскаяніе; а любовь-та Христіанска длѣжна е да проистича отъ чисты-тѣ источники, отъ послушаніе-то заповѣдъ-тжъ Божіѣ и отъ любовь-тжъ къмъ Бога (Іоан. 13. 34). Истинно-любящи-тѣ Бога съединявать ся помѣжду си, спорѣдъ че тѣхны-тѣ сердца ся съединени въ любовь-тжъ къмъ Бога като въ средоточіе. Както любовь-та Христіанска е чиста по источни-тѣ, така е длѣжна да бѣде тя и по дѣйствія-та. И всычки-тѣ взаимни отношенія на Христіяны-тѣ длѣжни ежъ да имѣтъ цѣль познаніе-то Бога и любовь-тжъ къмъ Него, желаніе и дѣланіе добро, безъ всякавы личны видове, безъ всяко очакваніе възнагражденіе или благодарность за тѣхъ (1 кор. 13. 6). Ные смы длѣжни да обичамы другъ друга по примѣра на Господа Іисуса Христа или както е Самъ Той възлюбилъ и любилъ насъ. *Сія есть заповѣдь Моя, казалъ Той, да любите другъ друга, якоже возлюбихъ вы* (Іоан. 15. 12); а Той е възлюбилъ насъ до смърть, и смърть крестнѣ.

3) Любовь-та къмъ ближны-тѣ е длѣжна, да бѣде не хладна, не мъртво чувствіе, а огненна да нетребва самолюбіе-то; не трѣбѣ да изоставямы на случая, само когато бы ни дозволилъ, да бывамы полезны на ближны-тѣ, нѣ така дѣятелно и живо да ги обичамы, чтото, ако бы ся изысквало за добро-то на ближны-тѣ, да полагамы даже и душжъ-тжъ си, по примѣра на Спасителя, положившаго за насъ Своѣжъ-тжъ друшжъ. *О семъ познахомъ любовь, яко онъ по насъ душу Свою положилъ. И мы должни есмы по братіи души положить* (1 Іоан. 3. 16). *Болши сея любве никтоже имать, да кто душу свою положитъ за други своя* (Іоан. 15. 13).

§ 278. *Видове-тѣ на любовь-тжъ къмъ ближны-тѣ*

Изреченіе-то на Господа нашего Іисуса Христа: *возлюбиши искреннаго твоего, яко самъ себе* (Мат. 22. 39) заключава двѣ правила